

Publicerad 2008-11-24 20:35 av VampyrÄngel

Återigen inspirerat av dadaismen fastän mer förståeligt..kanske?

Det omöjliga är möjligt när snön kommer med vårvindar en höstkväll i juni.

Vampyrens tänder borrar sig genom

människans hals

en höstkväll i juni.

Snön virvlar runt deras kroppar

när vårvindarna snurrar och blåser.

I den täta dimman skymtar du en gestalt

mitt i det ogenomträngliga mörkret.

Du ser lika lite som när du inte blundar på natten.

Kattsyn besitter du inte men instinkt

det har du.

En flicka vandrar på vägkanten

där trottoaren tar slut

för att fötterna går utan hjärnans tillåtelse.

Stå still är allt hon måste

sluta gå är allt hon vill,

men fötter som vandrar av sig själva

de går och går och går...

Vampyren släpper kroppen i en lövhög

och sveper iväg mot en ensamt vandrande flicka

som inte borde vara ute sent själv

när dimman ligger tät i vinternatten.

Silverkorset om hennes hals

kommer inte hjälpa nu,

för den här vampyren finner det charmigt.

Ödets ironi.

En vårvind letar sig in i vampyrens hjärta

och han ändrar sig.

Skonar flickan,

hon kommer levande hem.

Levande till sitt eget privata helvete.

Döden hade varit skonsam ur hennes

synvinkel.

En höstkväll i juni där snön virvlar i vårvindar

där finner du det omöjliga möjligt.

Skonsam död,

och vårvindar med snö

och vampyrer som skonar liv.

Vem sa att omöjligheter var omöjliga ?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren VampyrÄngel med Poeter.se id #23065 innehar upphovsrätten